

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: I. D.
bytem X

proti
žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2019,
č. j. 123380/2018/KUSK/LPŽPŘ/ZAM, sp. zn. 123380/2018/KUSK/2,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2019, č. j. 123380/2018/KUSK/LPŽPŘ/ZAM, sp. zn. 123380/2018/KUSK/2, a rozhodnutí Městského úřadu Mělník ze dne 22. 8. 2018, č. j. 51295/DSA/18/TECH-M, sp. zn. DSA/37776/18/TECH, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 3 054 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Mělník, odboru dopravních a

správních agend (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 8. 2018, č. j. 51295/DSA/18/TECH-M, sp. zn. DSA/37776/18/TECH (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2018 (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se dopustil dne 2. 1. 2018 v 12:04 hodin v obci Medonosy, na silnici č. I/9, jako provozovatel vozidla Š., registrační značky X, tím, že nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené zákonem o silničním provozu, když v uvedeném čase byla Městskou policií Mělník (dále jen „městská policie“) měřičem rychlosti SYDO TRAFFIC VELOCITY v automatizovaném režimu uvedenému vozidlu naměřena rychlost 60 km/h po odečtení povinné odchylky měřicího zařízení ve výši 3 km/h, čímž došlo k porušení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a k naplnění skutkové podstaty přestupku nezjištěného řidiče podle § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu. Za spáchání tohoto přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v žalobě namítá, že výzva k uhrazení určené částky mu měla být podle prvostupňového rozhodnutí doručena do vlastních rukou, což je v rozporu s tím, co uvádí žalovaný v napadeném rozhodnutí. Žalobce tvrdí, že výzvu neobdržel a proto na ni nereagoval. Pokud správní orgán po marném uplynutí lhůty k uhrazení určené částky žalobce jako provozovatele vozidla nevyzval k podání vysvětlení, nevyčerpal veškeré možnosti ke zjištění skutkového stavu věci. Podmínky pro vyvození odpovědnosti provozovatele vozidla však nebyly splněny i z dalších důvodů. Správní orgán I. stupně neprokázal, že byl nezjištěným řidičem spáchán přestupek. Předně správní orgány neuvedly konkrétní místo spáchání přestupku a ani to, jaká byla aktuální rychlost měřeného vozidla. Žalobce má za to, že správní orgány vycházely z rychlosti průměrné, což však zákon o silničním provozu při měření rychlosti neumožňuje. Žalobce v tomto postupu spatřuje rovněž nepřipustnou nerovnost, neboť přístup k řidiči, který konstantně udržuje určitou nepovolenou rychlost, je postižen stejně jako řidič, který na tutéž rychlost zrychlí pouze dočasně, kupříkladu z důvodu předjíždění jiného vozidla.
3. Žalobce má pochybnosti již o samotném obsahu oznámení městskou policií, ve kterém je uvedeno, že byla překročena úseková rychlost, přičemž takovou povinnost zákon o silničním provozu nestanoví. Žalobce dále namítá, že správní orgány jednaly rozdílně ve vztahu k jinému případu, neboť případ žalobce projednaly přednostně před ostatními přestupkovými věcmi, což žalobce dokládá přiloženým rozhodnutím ze dne 25. 4. 2019. Žalobce rovněž pokládá za nedostatečnou identifikaci změřeného vozidla registrační značkou, neboť není uvedena bližší informace o modelu a barvě, a to přesto, že žalobce se bránil tím, že jím provozované vozidlo na místě spáchání přestupku nebylo. K tomu žalobce dodává, že v té době bylo jím provozované vozidlo nepojízdné. Žalobce má dále za to, že byl zkrácen na svých procesních právech, neboť žádal o projednání věci při ústním jednání, kde hodlal doplnit návrhy na provedení dokazování, což však správní orgán I. stupně usnesením zamítl, přičemž žalovaný dosud o odvolání proti tomuto usnesení nerozhodl.
4. Jelikož žalobci nebylo umožněno navrhopvat důkazy při ústním jednání, navrhoval důkazní

prostředky v odvolání, konkrétně výslech svědka, který by potvrdil, že vozidlo žalobce nebylo v inkriminovanou dobu na místě přestupku, což však žalovaný ignoroval a neprovedení navržených důkazů nijak nezdůvodnil. Přesto, že žalovaný měl informaci o tom, že měřicí zařízení zachytilo zcela jiné vozidlo, pročez mohlo dojít k jejich záměně, tuto informaci v odvolacím řízení nezohlednil a zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Žalobce si na Magistrátu hlavního města Prahy ověřil, že běžně dochází k případům manipulace s identifikačními znaky na vozidlech, z čehož dovozuje, že se to mohlo stát i v jeho případě. Dále žalobce rozvádí, jak k takové situaci může dojít například z cílem někoho poškodit, neboť je možné si registrační značku nechat vyrobit na zakázku, svépomocí či ji odcizit. Žalobce proto nesouhlasí se závěrem žalovaného, že údaje o tovární značce a registrační značce postačí k nezaměnitelnosti vozidel, přičemž je má za přinejmenším nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V této souvislosti žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, či na nálezný Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16.

5. Žalobce rovněž namítá, že žalovaný neprovedl řádné dokazování fotografií, když neuvedl, jaké konkrétní vozidlo bylo automatizovaným rychloměrem změřeno. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že registrační značka je spojena s vozidlem, přičemž poukazuje na možnost ji během několika vteřin odmontovat a přemístit například na jiné vozidlo. Rovněž není problém si libovolnou značku nechat vyrobit, k čemuž žalobce příkladmo odkazuje na příslušné webové stránky. Žalobce též namítá, že je provozovatelem vozidla, nikoli registrační značky. Nemohl by se tudíž dopustit přestupku ani v situaci, pokud by vědomě zapůjčil registrační značku jiné osobě k použití na jiném vozidle, které by jinak odpovídalo tovární značkou, modelem a barvou vozidlu žalobce. Žalobce je proto přesvědčen, že nebyl zjištěn stav věci tak, aby o něm nevznikaly důvodně pochybnosti. Z hlediska možností liberace provozovatele vozidla je ustanovení § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu podle žalobce zcela nedostatečné, neboť jistě nelze vyloučit možnost prokázat, že se provozované vozidlo nacházelo v době spáchání přestupku jinde a došlo k zneužití tabulky s registrační značkou, přičemž možností je nepochybně mnohem více.
6. Dále žalobce poukazuje na to, že žalovaný nepostupoval v souladu se zákonem při určení druhu a výměry sankce, pokud pouze opsal příslušná ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky a zmiňuje v této souvislosti rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2004, č. j. 7 As 43/2004-51. Žalobce namítá též to, že žalovaný nezjišťoval jeho majetkové poměry a neuvedl úvahy, kterými se řídil při výkladu právních předpisů. Dle žalobce je napadené rozhodnutí nicotné, neboť trpí vadami, které je činí vnitřně rozporným, dále je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů, neboť z něj nevyplývá vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Rovněž předcházející správní řízení bylo stíženo nezhojitelnými procesními vadami, které způsobují nezákonnost napadeného rozhodnutí. Jelikož bylo napadené rozhodnutí vydáno v rozporu s právními předpisy a skutkovým stavem, je i věcně nesprávné. Žalobce navrhuje zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a žádá přiznat náhradu nákladů řízení.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl provedení dokazování k určení místa spáchání přestupku a za tím účelem rovněž účastnickou výpověď žalobce. K námitce, že žalobce neobdržel výzvu k uhrazení určené částky, žalovaný odkázal na doručenkou do vlastních rukou, která je součástí správního spisu, na níž je vyznačen den vhození do schránky žalobce. Není pochyb o tom, k jakému dokumentu se doručenka vztahuje. Bylo věci

žalobce, zda se v souladu s obdrženým poučením zachová, či nikoli. Odpovědnost žalobce je objektivní. K námitce, že nebylo prokázáno spáchání přestupku nezjištěným řidičem, žalovaný uvedl, že správní orgány v takové situaci zjišťují pouze to, zda jednání vykazuje znaky přestupku a toto ve výroku rozhodnutí specifikováno bylo. K určení místa přestupku slouží fotografie pořízená automatizovaným rychloměrem, jehož umístění schválila Policie ČR. Žalovaný dodal, že použitý rychloměr spadá do kategorie úsekových rychloměrů s dlouhým měřicím úsekem. Tento typ rychloměrů obecně měří rychlost na základě měření doby průjezdu předem známým měřicím úsekem vozovky. Zařízení rychloměru je navrženo tak, že vždy je změřena minimální střední rychlost vozidla. Měření je spolehlivé a k poškození řidiče tím, že by mu byla naměřena vyšší rychlost, nemůže dojít. Naměřená rychlost nemůže být připsána jinému vozidlu, neboť registrační značka je jediným identifikačním prvkem.

8. K námitce porušení práva na spravedlivý proces žalovaný uvedl, že krátkodobé překročení povolené rychlosti je zohledněno použitím střední rychlosti, přičemž i při předjíždění je řidič povinen dodržet povolenou rychlost, což plyne ze zákona o silničním provozu, který překročení rychlosti ani při předjíždění nepovoluje. K poukazu na rozdílnost lhůt při vyřizování jednotlivých spisů žalovaný poukázal na to, že jednotlivé věci jsou vyřizovány tak, jak jsou předávány správními orgány prvního stupně a nadto je vyřizují různé oprávněné osoby. K námitce, že žalobcem provozované vozidlo se na místě přestupku nenacházelo, žalovaný uvedl, že tyto skutečnosti mohl žalobce namítat v řízení o přestupku řidiče, pokud by sdělil, která osoba vozidlo řídila. Jinak lze uplatnit pouze liberační důvody uvedené v § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu. Dle žalovaného bylo zjištění registrační značky dostatečným identifikátorem v případě přestupku provozovatele vozidla. Ke zjišťování dalších identifikátorů by bylo přistoupeno pouze v řízení o přestupku řidiče.
9. K námitce, že nebylo dosud rozhodnuto o odvolání do procesního usnesení, uvádí žalovaný, že se věcně s námitkami v napadeném rozhodnutí vypořádal, přičemž příslušné odvolací rozhodnutí bylo vydáno dne 14. 11. 2019. Dle žalovaného by samotné konání ústního jednání na objektivní odpovědnosti žalobce nic nezměnilo. K odmítnutí žalobcem navrženého důkazu výsledkem svědka, žalovaný znovu poukázal na objektivní odpovědnost žalobce za přestupek provozovatele vozidla, nadto navrhovaná svědkyně má stejné bydliště se žalobcem, což její věrohodnost snižuje. Spekulace žalobce ohledně možnosti nechat si vyrobit v zásadě jakoukoli registrační značku žalovaný odmítl jako nevěrohodné. K naplnění kritérií pro ukládání sankce odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2019, č. j. 7 As 458/2018-27. Závěry žalobce o nicotnosti, nepřezkoumatelnosti, nezákonnosti a věcné nesprávnosti považuje žalovaný za nekonkrétní a neurčité. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, přiznání náhrady nákladů řízení nepožadoval.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil následující pro posouzení věci relevantní skutečnosti: Správní orgán I. stupně obdržel od městské policie oznámení o podezření ze spáchání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci zjištěné prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. V popisu jednání nezjištěného řidiče se oznámení shoduje s popisem skutku, který se stal podkladem pro vyvození odpovědnosti žalobce za přestupek provozovatele vozidla. Součástí oznámení je fotografie změřeného

vozidla. Žalobci byla jako provozovateli vozidla správním orgánem I. stupně odeslána výzva ze dne 5. 1. 2018, doručená žalobci fikcí dne 1. 2. 2018, k uhrazení určené částky ve výši 300 Kč podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Současně byl žalobce poučen o právu sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Na výzvu žalobce nijak nereagoval, přičemž správní orgán I. stupně odložil přestupkovou věc nezjištěného řidiče usnesením ze dne 23. 5. 2018 podle § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky.

11. Příkazem ze dne 23. 5. 2018, doručeným fikcí dne 7. 6. 2018, byl žalobce uznán vinným shora popsáním přestupkem řidiče, za což mu byl uložen správní trest pokuty ve výši 1 500 Kč. Proti příkazu podal žalobce včasný odpor. Správní orgán I. stupně pokračoval v přestupkovém řízení oznámením rekapitulujícím dosavadní proběh řízení a obsahujícím výzvu žalobci k seznámení se s podklady rozhodnutí. Žalobce byl současně poučen o svých procesních právech, mj. o právu žádat o nařízení ústního jednání, právu nahlížet do spisu, navrhopat důkazy po celou dobu řízení a vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům pro jeho vydání. Podáním doručeným dne 13. 7. 2018 žalobce požádal o nařízení ústního jednání s odůvodněním, že při něm hodlá prokázat, že se přestupku nedopustil. Tento procesní návrh správní orgán I. stupně zamítl s odůvodněním, že žalobce se mohl vyjádřit již na základě výzvy k uhrazení určené částky, což neučinil a dále, že byl shromážděn dostatek podkladů ke spolehlivému zjištění stavu věci, přičemž opatřování dalších důkazů by bylo nadbytečné s ohledem na povahu odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla. Správní orgán I. stupně zohlednil rovněž skutečnost, že žalobce konkrétně neuvedl, jaké důkazní prostředky hodlá navrhnout. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, doručené žalobci dne 29. 8. 2018. Proti němu podal žalobce obsáhlé odvolání, v němž namítal, že mu bylo upřeno právo hájit se při ústním jednání, že z výroku prvostupňového rozhodnutí není patrné, kde a v kolik hodin měl neznámý řidič překročit rychlost, když měřený úsek je dlouhý přibližně 800 metrů, že není zřejmé ani to, jaká rychlost byla v předmětném úseku dovolena a že se přestupku vůbec nedopustil, neboť v uvedenou dobu bylo žalobcem provozované vozidlo nepojízdné a odstavené v obci O. u domu č. p. X, což by žalobce sdělil při ústním jednání. V této souvislosti žalobce označil přinejmenším jednoho svědka, který potvrdí, že jím provozované vozidlo bylo v době spáchání přestupku nepojízdné. Žalobce činil sporným to, že se na fotografii nachází jím provozované vozidlo, přičemž z prvostupňového rozhodnutí není ani patrné, jaké vozidlo se na fotografii nachází, neboť má za to, že pouhé označení vozidlo Š. nepostačuje. Dále žalobce zpochybňoval dostatečnost identifikace pouze registrační značkou, přičemž argumentace byla obdobná jako nyní v žalobě. Stejně tak již v odvolání uplatnil námitku nedostatečného vypořádání kritérií pro stanovení výše sankce, přičemž prvostupňové rozhodnutí považoval za nicotné, nepřezkoumatelné, nezákonné a věcně nesprávné.
12. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Žalovaný se ztotožnil s názorem, že ústní jednání nebylo třeba nařizovat, přičemž žalobce mohl své vyjádření k věci sdělit písemně, pokud konkrétně neuvedl, jaké důkazní prostředky navrhuje. Prvostupňové rozhodnutí žalovaný za nepřezkoumatelné nepovažoval, neboť obsahuje veškeré náležitosti požadované zákonem o odpovědnosti za přestupky, včetně popisu skutku a jeho právní kvalifikace. Pochybnosti ve vztahu k identifikaci změřeného vozidla žalovaný neměl s tím, že fotografie žádné pochybnosti nevzbuzuje. Registrační značka je na fotografii čitelná a z evidence vozidel je prokazatelné, že provozovatelem vozidla s touto registrační značkou byl žalobce. Žádné liberační důvody dle žalovaného dány nebyly. Odůvodnění výše sankce shledal žalovaný dostatečným.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

13. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
14. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Nezabýval se proto již vznesenými důkazními návrhy žalovaného.

Posouzení žalobních bodů

15. Žaloba je důvodná. Podstatou souzené věci je, zda správními orgány bylo v přestupkovém řízení prokázáno žalobci spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobce namítá jednak procesní pochybení správních orgánů v průběhu řízení o přestupku, dále nenaplnění podmínek pro vyvození odpovědnosti provozovatele vozidla a nedostatečně zjištěný skutkový stav věci. Soud se nejprve zabýval námitkou nicotnosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Pouze právně existující rozhodnutí, které je přezkoumatelné lze podrobit soudnímu přezkumu v rozsahu žalobních námitek.
16. Za nicotné považuje žalobce napadené rozhodnutí proto, že je vnitřně rozporné. K tomu soud uvádí, že za nicotné je v souladu s doktrínou třeba považovat takové rozhodnutí, které trpí natolik intenzivními vadami, že jej za rozhodnutí ani považovat nelze. Tyto vady jsou natolik závažné, že způsobí faktickou neexistenci samotného správního aktu; za dané situace tu není tedy nic, co by mohlo zakládat jakákoliv práva či povinnosti subjektů. Ve svém základu je problematika nicotnosti správních rozhodnutí upravena v § 77 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Podle citovaného ustanovení nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný, což neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je podle nauky dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Takové vady správního rozhodnutí zjišťuje soud z moci úřední, a pokud je zjistí, v souladu s § 76 odst. 3 s. ř. s. vysloví nicotnost rozhodnutí i bez návrhu. V nyní posuzované věci však žalobce pouze opisuje slova právní normy, aniž by uvedl konkrétní vadu, která má činit napadené rozhodnutí vnitřně rozporným v intenzitě způsobující jeho nicotnost, přičemž soud žádnou takovou vadu neshledal. Soud uzavírá, že napadené ani prvostupňové rozhodnutí nicotná nejsou.
17. Dále se soud zabýval žalobní námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba za nepřezkoumatelné považovat takové rozhodnutí, z něhož vůbec není možné seznat, jakým způsobem správní orgán rozhodl, které vykazuje takové rozpory mezi výrokem a odůvodněním, že není možné zjistit, jakými úvahami byl správní orgán veden, dále takové rozhodnutí, z něhož není možné zjistit, jak se správní orgán vypořádal s námitkami účastníka řízení či z jakých důvodů je považoval za liché, mylné či vyvrácené nebo takové rozhodnutí, které se opírá o v řízení nezjišťované nebo neprokázané skutečnosti. Soud dodává, že podle judikatury při soudním přezkumu napadeného rozhodnutí tvoří rozhodnutí správních orgánů obou

stupňů ve správním řízení jeden celek, navzájem se argumentačně doplňují, takže nepřezkoumatelnost jednoho lze kompenzovat druhým, a to v obou směrech (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Za nepřezkoumatelné považuje žalobce napadené rozhodnutí z toho důvodu, že žalovaný měl k dispozici informaci o tom, že měřicí zařízení zachytilo zcela jiné vozidlo, přičemž mohlo dojít k jejich záměně, přičemž tuto informaci v odvolacím řízení nezohlednil.

18. Tato žalobcem vytčená vada by mohla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí způsobit pouze za předpokladu, že by se s touto okolností žalovaný vůbec nevypořádal. Tak tomu však v souzené věci není. Žalovaný související odvolací námitku žalobce vypořádal v napadeném rozhodnutí, přičemž uvedl, proč se s ní neztotožnil. Nepřezkoumatelnost v tomto ohledu není možné ztotožňovat se zákonností a věcnou správností vypořádání odvolací námítky. Pokud správní orgán na odvolací námitku v dostatečném rozsahu reaguje, může být jeho rozhodnutí případně nezákonné nebo věcně nesprávné, nikoli však nepřezkoumatelné. Soud však napadené rozhodnutí shledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů proto, že se žalovaný nijak nevypořádal s důkazním návrhem žalobce, který v odvolání uplatnil, což na jiném místě v žalobě žalobce rovněž namítá. Žalovaný nijak nereagoval na navržený výslech svědkyně S. R., kterým mělo být prokázáno, že žalobcem provozované vozidlo bylo v době spáchání přestupku nepojízdné a nacházelo se na jiném místě. V tomto ohledu je i odůvodnění napadeného rozhodnutí vskutku částečně vnitřně rozporné, ovšem nikoli v intenzitě způsobující jeho nicotnost. Žalovaný totiž v reakci na odvolací námitku nenařizování ústního jednání správním orgánem I. stupně argumentoval mj. tím, že z návrhu na jeho nařízení neplynulo, že by k hájení práv žalobce nepostačila možnost písemného vyjádření. Výslovně uvedl, že pokud by se ukázalo, že k provedení důkazu je nezbytné ústní jednání nařídít, bylo by třeba tak učinit. Výslech svědka však jinak než při ústním jednání myslitelný není.
19. Žalobce zcela konkrétní důkazní návrh učinil, přičemž žalovaný na něj nijak nereagoval. Úvahy žalovaného se soustředily pouze na to, že správní orgán I. stupně postupoval správně, když žádost žalobce o konání ústního jednání zamítl, neboť nenavrhl žádný konkrétní důkaz, který na něj chtěl provádět. Pominul, že zcela konkrétní důkazní prostředek žalobce navrhl v odvolání, což obviněný z přestupku může činit v kterékoli fázi řízení, což dovodil Nejvyšší správní soud již za účinnosti předchozí procesní úpravy správního trestání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009-65). Nyní toto pravidlo plyne přímo z § 97 odst. 1 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky. Až ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že svědkyně má totožné bydliště s žalobcem a je tudíž *a priori* nevěrohodná. Jednak se soud s tímto příkrým odmítnutím svědka jen proto, že sdílí shodnou adresu s tím, v jehož prospěch bude patrně svědčit, neztotožňuje, a jednak z konstantní judikatury Nejvyššího soudu vyplývá, že ve vyjádření k žalobě již není možné doplnit argumentaci, která měla tvořit součást žalobou napadeného rozhodnutí (z recentní judikatury srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2020, č. j. 3 As 159/2018-81, bod 20).
20. Nadto je tento závěr žalovaného i chybný, což rovněž plyne z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Není přípustné předem hodnotit relevanci či věrohodnost navržených důkazních prostředků, nýbrž až jejich provedením získaných důkazů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 9 As 183/2017-41, bod 8, či

z recentní judikatury ze dne 12. 6. 2020, č. j. 5 Afs 114/2019-28, bod 19). Uvedený závěr plyne z toho, že obecně všechny důkazy mají stejnou hodnotu a teprve při jejich hodnocení jednotlivě a ve vzájemných souvislostech konkrétního případu jim lze větší či menší vypovídací hodnotu pro zjištění skutkového stavu přiznat. Sluší se poznamenat, že částečný úkrok z této obecně uznávané zásady učinil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který v usnesení ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, publikovaném pod č. 3577/2017 Sb. NSS, připustil odmítnutí provedení důkazu na podkladě nevěrohodnosti nebo irelevantnosti uváděných tvrzení. Tuto výjimku však není možné aplikovat na nyní souzenou věc, neboť v kontextu ostatních zjištěných skutečností nelze tvrzení o nepojízdném vozidle nacházejícím se na jiném místě pokládat za *a priori* nevěrohodné či irelevantní, stejně jako nelze apriorně považovat za nevěrohodnou svědkyni, která má stejné bydliště se žalobcem.

21. Odpovědnost za dokazování má však vždy správní orgán a jen on rozhoduje, jaké důkazy provede a jaké nikoli, přičemž nemusí účastníkům ohledně jejich důkazních návrhů vyhovět. V nyní souzené věci je podstatné, že žalobcem navržený důkaz svědeckou výpovědí byl způsobilým objasnit skutkový stav, neboť žalovaný se mylně domníval, že žalobci taková procesní obrana pro objektivní odpovědnost za přestupek provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu nenáleží. Zjištěná vada proto mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, jak soud ještě dále vysvětlí. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a již tento důvod postačí pro jeho zrušení podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
22. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 22. 5. 2020, č. j. 8 As 5/2019-29, bod 20) zjištěná vada nepřezkoumatelnosti soudu nebrání vyslovit se i k námitkám, u nichž tomu zjištěná vada nepřezkoumatelnosti nebrání. Je tomu tak i z důvodu hospodárnosti řízení, neboť se soud autoritativně se závazností pro další řízení vyjadřuje k otázkám, které jsou mezi stranami sporné.
23. K žalobní námitce, týkající se způsobu doručování výzvy k úhradě určené částky, soud ze správního spisu zjistil, že žalobci byla doručena fikcí v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu do místa bydliště. Žalobce namítá, že se s výzvou neseznámil, a tudíž na ni proto nereagoval. Podle přiložené doručky však byla výzva po uplynutí desetidenní lhůty k vyzvednutí na poště vhozena do domovní schránky, o čemž byl žalobce poučen. Zákonné předpoklady pro to, aby nastala fikce doručení, byly splněny, přičemž žalobce současně neuvádí žádné bližší okolnosti, z jakého důvodu se z výzvou neseznámil, resp. jaké vady při doručování měly nastat. Soud ze správního spisu také zjistil, že na shodnou adresu bylo následně žalobci opakovaně doručováno fikcí a na takto doručené písemnosti žalobce reagoval. Soud tedy jednak neuvěřil tvrzení žalobce, že v případě výzvy se s písemností neseznámil a jednak žalobní námitka nemůže být důvodná za situace, kdy se žalobce ani nepokusil požádat prvostupňové orgány o navrácení v předešlý stav, přičemž ani v žalobě neuvádí žádné okolnosti, které mu bránily se s výzvou seznámit, případně mu bránily o prominutí zmeškání úkonu požádat. Lhůta 15 dnů pro uhrazení určené částky podle § 125h odst. 3 zákona o silničním provozu je sice lhůtou propadnou, nicméně to současně neznamená, že není možné v souladu s § 40 správního řádu žádat o navrácení v předešlý stav.
24. Důvodná není ani žalobní námitka, že správní orgán I. stupně měl poté, co žalobce nereagoval na výzvu k označení řidiče, provádět další úkony ke zjištění osoby řidiče v době spáchání přestupku. Za situace, kdy byla výzva žalobci jako provozovateli vozidla řádně

doručena, nebyl správní orgán I. stupně povinen znovu žalobce k podání vysvětlení vyzývat, či předvolávat, neboť podle § 125h odst. 6 věty druhé zákona o silničním provozu se sdělení provozovatele na základě výzvy považuje za podání vysvětlení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46). Soud ze správního spisu zjistil, že o tom byl žalobce v souladu s větou třetí téhož ustanovení řádně poučen. Ze správního spisu rovněž plyne, že správní orgán I. stupně odložil přestupkovou věc nezjištěného řidiče až mnohem později než po uplynutí 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl. Žalobci tedy nic nebránilo i v této době oznámení o řidiči v době spáchání přestupku u správního orgánu I. stupně učinit. Současně má soud za pochybné, zda žalobce nějaké oznámení učinit vůbec chtěl, pokud svoji obhajobu staví především na skutečnosti, že jím provozované vozidlo se nacházelo nepojízdné na zcela jiném místě. V této souvislosti soud podotýká, že je jisté na žalobci, aby zvolil podle svého vlastního uvážení způsob, jakým se bude před správními orgány a nyní před soudem hájit, přičemž v tomto právu není v zásadě nijak omezován. Na straně druhé by však obhajoba měla být alespoň v základních obrysech konzistentní a její jednotlivé části by na sebe měly logicky navazovat. Soudu není v této souvislosti příliš srozumitelné, jakou osobu chtěl žalobce jako řidiče oznamovat, když souběžně tvrdí, že jím provozované vozidlo v inkriminovanou dobu nikdo neřídil.

25. Žalobce dále zpochybňuje náležitosti popisu skutku, kterého se měl dopustit nezjištěný řidič a které musí podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu vykazovat znaky přestupku. V této souvislosti namítá, že nebylo uvedeno konkrétní místo spáchání přestupku, dále že nebyla uvedena aktuální rychlost měřeného vozidla ani nejvyšší dovolená rychlost v místě, a nedostatečně bylo identifikováno i změřené vozidlo. Otázkou řádného vymezení místa spáchání přestupku, resp. dříve správního deliktu, provozovatele vozidla se Nejvyšší správní soud již zabýval v celé řadě svých rozhodnutí. Lze konstatovat, že velmi podobné případy řešil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56. Tehdy z pohledu určitosti vymezení místa spáchání přestupku ve výroku neobstálo toto určení: „*na silnici č. I/56 na ulici Frýdlantská v obci Frýdek-Místek*“, u něhož Nejvyšší správní soud konstatoval, že neumožňuje přesně zjistit, kde mělo k přestupkovému jednání dojít. V jiném rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 80/2014-37 neobstálo určení místa: „*na pozemní komunikaci I/27 v obci Ostrov nad Oslavou*“. Vymezení místa spáchání přestupku ve vztahu k úsekovému měření rychlosti se Nejvyšší správní soud zabýval rovněž ve svém nedávném rozsudku ze dne 27. 1. 2021, č. j. 10 As 254/2019 – 33 (body 9-11), v němž naopak ještě připustil vymezení: „*na pozemní komunikaci v obci Pňov-Předhradí, Kolínská, Poděbradská, směr Nymburk*“.
26. Z posledně uvedeného rozsudku však plyne, že jde již o vymezení hraniční, z jehož určitosti již není možné dále slevovat. V nyní souzené věci však chybí jak směr jízdy, tak i bližší specifikace jako například uvedením ulic či jiného zeměpisného záchytného bodu. Bližší vymezení v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí na tom již nemůže nic změnit. I v nynější věci tak lze konstatovat, že vymezení místa spáchání přestupku uvedením: „*v obci Medonosy, na silnici č. I/9*“ nepředstavuje dostatečnou specifikaci. Z hlediska zeměpisného totiž může jít prakticky o jakýkoli úsek uvedené komunikace, která prochází celou obcí. V souladu s naposledy citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu bude v dalším řízení třeba věnovat vymezení místa spáchání přestupku více pozornosti, byť nelze přisvědčit žalobci, že je nezbytně nutné, aby byla délka měřeného úseku specifikována přímo ve výroku rozhodnutí.

27. Pokud jde o námitku týkající se rychlosti, která byla změřena, čemuž soud rozumí tak, že žalobce zpochybňuje patrně to, že rychlost byla zprůměrována za celý úsek v délce cca 800 metrů, a dále námitku, že není jasné, jaká rychlost byla v úseku dovolena, pak tyto námitky vznášel žalobce již v odvolání a žalovaný je zcela pominul. Úkolem správního soudu není nahrazovat činnost správních orgánů a nepřísluší mu vypořádávat námitky, které měl vypořádat odvolací správní orgán. Tento postup má i dobrý důvod, neboť správní soudnictví je principiálně založeno na kasačním principu. Pokud by soud předjímal závěry správních orgánů, fakticky by tím odebral žalobci možnost brojit proti takto vytvořenému právnímu názoru žalobou a mohlo by tak být zasaženo i do žalobcova práva na spravedlivý proces. Ani skutečnost, že žalobce vznesl v odvolání celou řadu dílčích námitek, nezabavuje odvolací orgán povinnosti je všechny vypořádat. Nemusí podrobně reagovat na každou z nich jednotlivě, nicméně z odůvodnění musí být zjevné, jak na tu kterou skutkovou či právní námitku žalovaný nahlíží. I nevypořádáním těchto dílčích odvolacích námitek zatížil žalovaný napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a je naplněn důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
28. Pokud jde o žalobní námitku nedostatečné identifikace změřeného vozidla, s touto rovněž již odvolací námitkou se žalovaný vypořádal částečně v rámci odvolací námitky týkající se tvrzení, že se žalobcem provozované vozidlo na místě spáchání přestupku vůbec nenacházelo. V této souvislosti soudu není zřejmé, proč v popisu skutku nejsou uvedeny informace, které v oznámení městské policie uvedeny jsou, tedy že se jednalo o model Octavia, barvy šedá metalíza. V souvislosti s touto žalobní námitkou je třeba se zabývat i tvrzením žalobce, že změřené vozidlo nebylo jím provozovaným vozidlem. Správní orgány obou stupňů se soustředily toliko na registrační značku, aniž se zabývaly i námitkami, které žalobce v této souvislosti vznesl. Soud nesdílí názor žalovaného, že jedinou možností liberace provozovatele vozidla je naplnění podmínek liberace podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. V právní větě shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 114/2016-46 je uvedeno, že „[p]rávní obrana provozovatele v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, není omezena jen na možnost prokázání liberačních důvodů podle § 125f odst. 5 tohoto zákona, ale může spočívat též v popření naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu vymezených v § 125f odst. 1 a 2 ve spojení s § 125c a navazujícími ustanoveními zákona o silničním provozu, popř. v nesplnění procesních předpokladů pro zahájení tohoto řízení.“.
29. Tento judikatorní závěr je třeba plně aplikovat i na nyní souzenou věc. Žalobce tedy mohl v řízení před správními orgány činit sporným, že to nebylo jeho vozidlo, které bylo v onen den v obci Medonosy změřeno, neboť aby jednání vykazovalo znaky přestupku, musí být prokázáno, že se vozidlo na místě jeho spáchání nacházelo. Žalovaný se mylí, pokud se domnívá, že tyto námitky přísluší pouze řidiči v řízení o jím spáchaném přestupku. Správní spis však nedává spolehlivý podklad pro to, aby soud byl přesvědčen o tom, že bylo prokázáno, že vozidlo na fotografii je vozidlem, jehož provozovatelem je žalobce. Z výpisu z centrálního registru vozidel (CRV), který je založen ve spisu nelze zjistit víc, než že žalobce provozuje motorové vozidlo uvedené registrační značky, což ani žalobce nečiní sporným. Nelze však již zjistit, o vozidlo jaké tovární značky a jaký model se jedná a jaká je jeho barva. To vše společně s opomenutým důkazem spočívajícím ve svědectví, které mělo potvrdit, že se žalobcovo vozidlo v době spáchání přestupku nacházelo na jiném místě, vytváří důvodné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu. Za této situace

nemohl žalovaný přistoupit k zamítnutí odvolání žalobce a potvrzení prvostupňového rozhodnutí.

30. Nelze opomíjet, že jakkoli je odpovědnost za přešupek provozovatele vozidla vystavěna na principu tzv. objektivní odpovědnosti, tedy odpovědnosti, při které se nezkoumá subjektivní stránka ve vztahu ke zjištěnému jednání, musí být s jistotou vylučující důvodné pochybnosti zjištěny ostatní znaky skutkové podstaty příslušného přešupku, o to pečlivěji v situaci, kdy žalobce činí některou okolnost spornou, jako je tomu v tomto případě, kdy jsou zde pochybnosti o nástroji, kterým měl být přešupek spáchán. Řízení o přešupku provozovatele vozidla je řízením o přešupku se všemi jeho náležitostmi, včetně povinnosti řádně zjistit skutkový stav, byť jsou zde správní orgány ušetřeny povinnosti zjistit konkrétního pachatele samotného základního přešupku a povinnosti zjišťovat zavinění provozovatele vozidla. I tato žalobní námitka je důvodná, neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu a vyžaduje zásadní doplnění a je naplněn důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí i podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
31. Žalobní námitka, v níž žalobce namítá, že žalovaný nepostupoval ve všech přešupkových věcech z hlediska lhůt stejně, je nedůvodná, neboť existuje veřejné subjektivní právo na projednání věci v přiměřené lhůtě, tedy bez zbytečných průtahů. Neexistuje však veřejné subjektivní právo na to, aby věc byla tzv. „zapomenuta“ a posléze řízení zastaveno pro promlčení odpovědnosti za přešupek, jak se patrně domnívá žalobce. Promlčení práva státu na potrestání pachatele protiprávního jednání je určitou formou dobrodiní, kterého se pachateli po určité době dostává a jež je současně reflexí skutečnosti, že plynutím času slábne veřejný zájem na potrestání pachatele, postupně se vytrácí bezprostřední vztah mezi jednáním, následkem a trestem a tedy i výchovná a preventivní role trestu. V žádném případě tedy nelze postup směřující k promlčení odpovědnosti od správních orgánů očekávat a poté si na včasné vyřízení věci ještě stěžovat u soudu.
32. Soud se dále nezabýval spekulacemi žalobce o tom, zda, kde a jak si lze případně obstarat registrační značku vozidla na volném trhu. Zcela postačí shrnutí, že opatřit si řádnou registrační značku vozidla jinak než způsobem souladným se zákonem je zakázáno. Podle § 7g zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, výrobu tabulek registračních značek zajišťuje ministerstvo dopravy, které tyto tabulky poskytuje obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností na základě jeho požadavku. Ze správního spisu ani z podané žaloby neplyne, že by došlo ke ztrátě či odcizení registračních značek žalobcem provozovaného vozidla či k jiné manipulaci či zneužití. Žalobce rovněž netvrdí, že by takovou skutečnost příslušnému správnímu orgánu či policii hlásil.
33. Pokud jde o stanovení výše sankce, soudu není zřejmé, proti jakému závěru správních orgánů ve vztahu k výši sankce žalobce brojí. Žalobci byl uložen správní trest pokuty v nejnižší možné výměře při zohlednění pouze polehčujících okolností. Při uložení výši pokuty, s výhradou, že správní orgány budou ve věci rozhodovat znovu, má soud takové zdůvodnění za plně postačující a rovněž námitku, požadující zjišťování majetkových poměrů žalobce za nedůvodnou. Žalobce neuvedl žádné konkrétní okolnosti, které by svědčily o tom, že je nemajetný, či že by snad uložena výše pokuty byla pro něj likvidační. Pokud však na jeho straně takové důvody jsou, bude mít příležitost správním orgánům je

sdělit v dalším řízení po vrácení věci soudem. Žalobní námitkou, že žalovaný do doby vydání napadeného rozhodnutí nerozhodl o odvolání proti zamítnutí návrhu na nařízení ústního jednání, se soud blíže nezabýval, neboť důvodnou shledal námitku týkající se konání ústního jednání již v jejím základu.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

34. V souhrnu tak dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná a proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů [§ 76 písm. a) s. ř. s.] a pro vady řízení, spočívající v tom, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu a vyžaduje zásadní doplnění [§ 76 písm. b) s. ř. s.]. Jelikož některé soudem zjištěné vady řízení mají svůj původ již v řízení před správním orgánem I. stupně, a jelikož je v řadě sporných otázek potřeba provést podstatné doplnění dokazování, k čemuž dle přesvědčení soudu odvolací řízení v tomto případě nepostačí, zrušil soud rovněž prvostupňové rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Soud současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení správní orgán I. stupně odstraní veškeré soudem vytčené vady, kterých se dopustil při zjišťování skutkového stavu, přinejmenším v soudem stanoveném rozsahu doplní správní spis o přesnou identifikaci žalobcem provozovaného vozidla z CRV, na základě toho postaví na jisto, zda jde o vozidlo na fotografii, znovu zváží nařízení ústního jednání za účelem provedení žalobcem navržených důkazních či jiných procesních návrhů, poté žalobce znovu s podklady pro rozhodnutí seznámí, umožní mu se k nim vyjádřit, a následně ve věci znovu rozhodne. Žalovaný pak neopomene vypořádat veškeré odvolací námitky, pokud žalobce proti novému prvostupňovému rozhodnutí podá odvolání. Při novém projednání věci jsou správní orgány vázány právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
35. Žalovaný ve věci úspěch neměl a náhrada nákladů mu nenáleží. Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Soud tedy výrokem pod bodem II přiznal žalobci náhradu nákladů řízení účelně vynaložených na uplatnění práv u soudu. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a z částky 54 Kč prokazatelně vynaložené na poštovní poplatek za doručení žaloby soudu. S ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015-79, soud ve správním soudnictví nemůže přiznat procesně nezastoupenému žalobci náhradu nákladů řízení stanovenou paušální částkou podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, nýbrž vychází z nákladů, jejichž vynaložení žalobce soudu prokáže (§ 57 odst. 1 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto soudním řízení vznikly a které soudu prokázal, činí 3 054 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v celkové výši 3 054 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. února 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně